

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 20 Ὀκτωβρίου 1952 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΣΤ'. Ἀριθ. 140—Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1000

Γραφεῖα: Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Σταύρος Καραμῆτσος
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησία δραχ. 30.000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 3.—Ἐτησία δολ. 6

ΑΠΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὅ,τι σήμερον ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτεῖαν ὀνομάζεται παλαιομερολογητικὸν ζήτημα, εἶναι τὸ ζωτικὸν ἐκεῖνο ἐκκλησιαστικὸν πρόβλημα, με τὴν τεραστίαν σημασίαν εἰς τὸ ἄμεσον καὶ ἀπώτερον μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, με τὴν ἀναδικὴν πάντοτε (ἀπὸ τὸ 24 καὶ ἐντεῦθεν) πορεῖαν καὶ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐπιστροφῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ζωογόνους πηγὰς τῆς παραδόσεως.

Τὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ ἐσυκοφαντήθη κακοβούλως, ἐμισήθη θανασίμως καὶ ἐπιλώθη με ὕλην σκευωριῶν, χωρὶς νὰ ἀνασταλῇ ἡ ὀρμητικὴ ἀνάκτησις τοῦ ἀπολεσθέντος με τὴν καινοτομίαν ἐδάφους τῆς, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἔργον τῆς εἶναι θεῖον καὶ ὅτι αἱ ρίζαι τῆς ἔχουν εἰσχωρήσει πολὺ βαθέως εἰς τὸν ἀδιάφθορον ψυχισμόν τοῦ λαοῦ μας.

Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπεδείξαμεν περὶ τράνω.

Ὅταν ὠμιλοῦσαμεν, ὅτι ὁ κόσμος αὐτὸς δὲν θὰ λυγίσῃ με διωγμούς, καὶ ἐπαληθεύαμεν, ὅταν ἐτονίζαμεν, ὅτι ἡ ἐνότης τοῦ θὰ ἦτο ἀδιάσπαστος εἰς τὰ κύμματα τῆς βίας καὶ ἀπεδεικνύετο τοιαύτη, δὲν ἠθέλαμε νὰ παραστήσωμεν τὸν προφήτην. Ἀπλῶς, με βεβαιότητα, με μαθηματικούς ὑπολογισμούς στηριζομένους εἰς ἀπτά γεγονότα, ἐγνωρίζαμε τὸ ἀποτέλεσμα.

Κατόπιν τούτου τὰ συμπεράσματα, πού εἶναι δυνατόν νὰ ἐξαχθοῦν ἀπὸ τὸν ἀπολογισμόν τοῦ παρελθόντος εἶναι πλούσια καὶ δημιουργικά. Τόσον πλούσια, μάλιστα πὺ πρῶτοι δύνανται νὰ τὰ ἐπωφεληθοῦν οἱ ἴδιοι οἱ διώκται μας, διὰ νὰ ρυθμίσουν τὴν μελλοντικὴν συμπεριφορὰν τῶν καὶ νὰ ἐναρμονίσουν τὸν βηματισμόν τῶν εἰς τὸν ρυθμόν τῆς ἐποχῆς.

Χρειαζονται ὅμως περισσότερο εἰς ἡμᾶς. Αὐτὸ τοῦλάχιστον τὸ φωτεινὸν διάλειμμα πὺ διανύομεν αὐτὰς τὰς στιγμὰς πρέπει νὰ τὸ

χρησιμοποιήσωμεν διὰ τὴν ἐξαγωγήν συμπερασμάτων καὶ διὰ τὸ ἀνοιγμὰ προοπτικῶν.

Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ἀπαλειψώμεν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς μειονεκτικότητος πὺ μας κυριαρχεῖ, ὅτι δῆθεν εἴμεθα ἀμελητέα ποσότης, ζήτημα παρωνυχίδος διὰ τὴν πολιτείαν, ἢ κάτι τετοιο.

Ἀντιθέτως μάλιστα ἡ συγκροτημένη παρουσία μας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ζωὴν ἀποτελεῖ ἓνα δυνατό παρόν, ἡ ἡχηρότης τοῦ ὁποῖου εἰς στιγμὰς κρίσεως καὶ εὐπαθεῖς ὡς αἱ παροῦσαι, δύναται νὰ παίξῃ τὸν ἀποφασιστικὸν ρόλον.

Διότι ὥς τὸ ἀντιληφθῶμεν ὅλοι καλῶς. Πέρα ἀπὸ τὴν ἰδιότητά μας ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἴμεθα καὶ Ἑλληνες πολῖται, ἰσοδύναμοι καὶ ἰσότιμοι με τοὺς ἄλλους εἰς τὸ ἔθνικόν σῶμα. Εἰς τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἡμεῖς προασπιζόμεθα ἐνόπλιως, ὑπηρετοῦμεν πιστῶς, φορολογούμενοι τὸ διατρέφωμε, καὶ ἀγωνιζόμενοι τὸ συντηροῦμε.

Ἡ φυλετικὴ θεωρία περὶ καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ μεταφερθῇ μεταμφιεσμένη καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ἡμᾶς τῷ 1952.

Διότι μᾶλλον ἀπὸ μίαν τοιοῦτου εἶδους τερατώδη διαστολὴν προέρχεται ἡ ἐναντίον τῆς Θρησκευτικῆς μας ἐλευθερίας ἐπιβουλὴ. Καθότι αὐτοὶ οἱ κύριοι, πὺ μᾶς στεροῦν τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας μας, ἐὰν εἶχον ὕπ' ὄψιν τοὺς τὴν πλήρη ἰσοτιμία μας με αὐτοὺς τοὺς ἰδίους δὲν θὰ ἐτόλμουν νὰ θέσουν βέβηλον χεῖρα εἰς τὴν περιοχὴν τῶν δικαιωμάτων μας.

Καὶ ὅμως τὸ σφάλμα εἶναι καὶ ἰδικόν μας. Διότι ἐνῶ παλαίουμε ὡς μέλη τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς Ἑλληνες πολῖται ἐμφανιζόμεθα ὡς ἀνοργάνωτον συγκρότημα καὶ οἱ ἐχθροὶ μας

ποῦ κυβερνοῦν ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀδυναμία μας νὰ τοὺς τιμωρήσωμεν.

Ἐ λοιπὸν αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ. Ἡ προσεχὴς ἀναμέτρησις πρέπει νὰ μᾶς εὕρῃ ὄλους ὀρθίους, συντεταγμένους καὶ ἐτοιμοὺς νὰ δεχθῶμεν τὸ παράγγελμα.

Ὅσον θὰ ἐπιτρέπωμεν εἰς μερικοὺς ἐπιτηδείους μὲ τὸν νωχελικὸν καὶ μοιρολατρικὸν μας τόνον τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ιδιότητος μας τῆς ιδιότητος ὡς Ἑλλήνων πολιτῶν, τόσον περισσότερο καθιστάμεθα ὑπεύθυνοι ἔναντι τῶν αἰτημάτων μας. Θὰ προδίδωμεν τὴν Ὁρθόδοξιαν.

Συνοχή λοιπὸν καὶ πειθαρχία.

Ὁργάνωσις καὶ ἀνάπτυξις τοῦ συναισθήματος τῆς ἐθνικῆς μας ἰσότητος.

Διεκδικήσις μὲ πᾶν θεμιτὸν μέσον τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἀποκαταστάσεως, καὶ πρὸς τοῦτο αὐστηρὸς καὶ συμπαγὴς συγκεντρωτισμός.

Μὲ τὸν συγκεντρωτισμὸν αὐτὸν θὰ λύσωμεν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα προβλήματα μας, καὶ πράγματι εἶναι τόσα πολλά.

Ἄς μὴ λησμονοῦμεν, ὅτι ὁ λόγος μας εἶναι βαρὺς, ἀλλὰ ὁ σκοπὸς τόσον μεγαλειώδης, ὡς ἡλὸς καὶ ὑπέροχος.

Αὐτὸς ἀκριβῶς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει αὐτὴν τὴν φορὰ νὰ φανῶμεν συμβιβαστικοί, ἀφελεῖς καὶ μικρόνοες.

Ὁ Κόβος ἐρρίφθη.

Ο ΥΠΕΡΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἓνα κείμενον.

Ἐνα κείμενον χωρὶς ἄλλας ἀξιώσεις, ἀπὸ τὴν ἀξίωσιν νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπλά, καὶ μὲ ἡρεμίαν.

Εἶναι μιὰ φωνὴ ξένου πρὸς ἡμᾶς ἀνθρώπου, ἀπέχοντος μάλιστα καὶ χιλιάδας μίλια ἀπὸ τὸν τόπον μας, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ὄσα δὲν θὰ ἔφθασεν ὁλος ὁ βόγγος καὶ ἡ οἰμωγὴ τοῦ καταπιεζομένου ὀρθοδόξου λαοῦ, καὶ ὅστις μὲ αὐτὰς τὰς γραμμὰς ἀναγνωρίζει τὸ δίκαιον αἶτημα τῆς ἐλευθερίας μας καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἱεροῦ μας Ἀγώνος.

Τὸ κείμενον αὐτὸ ἀναδημοσιεύεται ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἐθνικὸς Κήρυξ» τῆς Νέας Ὑόρκης τῆς 22)10)52.

Ἀπὸ τὸ Ὅακς—Πάρκ, Ἰλλ., ἓνας ἀγνωστὸς μου ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλῃ 10 τεύχη τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», (ὄργανον τῶν γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν. Χαλκοκονδύλη 7 Ἀθῆναι) ἂν καὶ μὲ τοὺς παλαιοημερολόγιτας δὲν ἔχω ἄλλον δεσμὸν παρὰ τὸν δεσμὸν τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, ποῦ πρέπει νὰ μᾶς διακρίνῃ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς παῖδι τοῦ Θεοῦ.

Τι θέλουν οἱ Παλαιοημερολόγιτες;

—Νὰ μείνωμε αὐστηρῶς πιστοὶ στὴ χριστιανικὴ

πίστι τῶν πατέρων μας, καὶ νὰ μείνουν τὰ πράγματα τῆς ἐκκλησίας μας ὅπως τὰ βρήκαμε ἀπὸ τοὺς Γονεῖς μας.

Στὴν Ἑλλάδα ἡ ἰδέα αὐτὴ ποῦ ξέσπασε μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου βρίσκεται σὲ σκληρὸ διωγμὸ ὅσο δὲν δικαιολογεῖ ὁ χριστιανικὸς πολιτισμὸς, πράγμα ποῦ δὲν τιμᾷ τὴν Πατρίδα μας, ὡς χώρα τῶν Φώτων.

Κανχώμεθα, ὅτι ἡ Πατρίς μας Ἑλλὰς βρίσκεται μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων Λαῶν, καὶ πρὸς διατήρησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς τὴν ἐπότισεν ὁ Ἀμερικανὸς πακτωλός. Πῶς ὁμως εἰς μίαν Δημοκρατικὴν Χώραν ὡς ἡ Ἑλλὰς θὰ δικαιολογηθοῦν αἱ σκληραὶ καταδιώξεις τῶν παλαιοημερολογιτῶν; Ἰσως νὰ ὑπάρχῃ νόμος ὅστις τὰς δικαιολογεῖ ἀσφαλῶς ὁμως καμμία χριστιανικὴ συνείδησις δὲν ὑπάρχει ἡ ὁποία νὰ δικαιολογῇ τὴν ἱεροεξεταστικὴν αὐτὴν ψυχολογίαν τῆς βεβηλώσεως καὶ καταδιώξεως τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ συναθροίσεων τῶν ἀδελφῶν μας αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν νὰ ἀκολουθήσουν μαζί μας τὸ νέον ἡμερολόγιον.

Μακάρι νὰ ἀποκτήσῃ ὁλος ὁ Λαὸς μας μέσα τοῦ τὸν Χριστὸν καὶ τὸν ζῆλον πρὸς διατήρησιν τῆς θερησκευτικῆς πίστεως τῶν πατέρων μας καὶ ἄς πηγαίῃ ὄχι μόνον 13 ἡμέρες πίσω, ἀλλὰ καὶ 23 ἡμέρες. Μᾶς ἐνδιαφέρει ὁ Χριστὸς καὶ ὄχι τὸ ἡμερολόγιον.

Ὅταν τὸ 1922 ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία καὶ Ἐκκλησία φρονίμως ποιοῦσαι ἐδέχθησαν τὸ «Νέον Ἠμερολόγιον» τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι θερησκευτικὴ ὑπόθεσις, ὑπῆρξαν πολλοὶ Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ οἱ ὁποῖοι ἐπίστευαν ὅτι, ἡ ἀντίδρασις ἐναντίον τοῦ νέου ἡμερολογίου θὰ σβύσῃ μόλις πεθάνουν «οἱ σημαντεῖς γεγεῖνες». Καὶ ὁμως ὄχι μόνον ὕστερα ἀπὸ 30 χρόνια 1922—52, δὲν ἐσβύσεν ὁ παλαιοημερολογισμὸς ἀλλὰ καὶ αἱ τάξεις τοῦ πυκνοῦνται ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν ἐμελετήθη ὡς ψυχικὸς διεργηθεὶς τοῦ Λαοῦ μας, ὅσον κατεδιώχθη ὡς «ἀντινομία» ἐκ μέρους τῶν ἀπὸ ἀδυναμίαν ἐπιβαλλόντων τὴν Κρατικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ ψυχοπνευματικῶν υποθέσεων.

Ἡ διατήρησις ἐν Ἑλλάδι 9 Ἐπισκόπων Παλαιοημερολογιτῶν μὲ 60 Ἱεροὺς Ναοὺς εἶναι μαρτυρία θερησκευτικῆς ζωτικότητος ἡ ὁποία ζωτικότης πρέπει νὰ τεθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἑθνους μας, τὸ ὁποῖον διεξάγει πολυμετῶπους πνευματικοὺς ἀγῶνας ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος μας.

Ἡ πυρτιδαποθήκη τοῦ ψυχικοῦ ἐξοπλισμοῦ τῶν παλαιοημερολογιτῶν στὴν κρίσιμη αὐτὴ ὥρα τῆς μάχης, ποῦ δίδει ἡ πατρίς μας ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλληνορθοδόξου ψυχῆς μας, ὄχι μόνον δὲν χρησιμοποιεῖται ἀλλὰ καὶ ἐπισταμένως φυλάσσεται κλειστὴ ἀπὸ τὸν «νόμον» πρὸς ζημίαν τοῦ Ἑθνους μας.

Ὅταν οἱ ἐχθροὶ τῆς πατρίδος μας δαπανοῦν πολλὸν χρυσὸν πρὸς ἐξαγορὰν Ἑλληνορθοδόξων συνειδήσεων διὰ νὰ τὰς ἀλώσουν καὶ σπείρουν τὸν ἐχθρο-ελληνικὸν τοὺς σπόρον, ἡμεῖς τὰς πλεόν ἄγνας Ἑλ-

ληνορθόδοξους συνειδήσεις ἑτάς χαρακτηρίζομεν ὡς «Ζιζάνια».

Διότι οἱ φίλοι καὶ ἐχθροὶ τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ κάποτε ὡς ἄνθρωποι θὰ ἀποθάνουν, ἀλλὰ τὸ ἔθνος μας πρέπει νὰ ζῇ μέχρι πού ζεῖ ἡ Γῆ, καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποβλέπομε στὴ διάσωσι τῶν πνευματικῶν ἀξιών πού θὰ δίδουν ζωὴν εἰς τὸ Ἔθνος μας.

Καὶ μέσα ἀπὸ τὴν Ἐθνικοθρησκευτικὴ αὐτὴ σκοπιὰ πρέπει νὰ κυττάζωμε τὸν παλαιοημερολογισμὸν καὶ νὰ ἀξιολογοῦμεν τὴν δρασίν του ἀπὸ τοὺς καρπούς του πρὸς περιφρούρησιν τῆς Ἑλληνορθόδοξου ψυχῆς τοῦ Λαοῦ μας.

Αἰδ. Ζῖνος Γεωργιάδης

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διότι τόσα κατὰ τὸ πλῆθος εἶναι τοῦ πνεύματος τὰ χαρίσματα. Θέλεις νὰ γνωρίσῃς τὸν ὕδατος τὴν φύσιν; ὅτι δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὰ φυσικὰ, ἀλλ' εἶναι καλλίτερα τούτων καὶ θαυμασιώτερα; Ἄκουσε πάλιν τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ τὰ πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα λόγια διὰ νὰ καταλάβῃς τὴν δαψίλειαν τῆς πηγῆς. «Τὸ ὕδωρ, ὃ ἐγὼ δώσω τῷ πιστῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος, ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον» ἤγουν ὕδατος τὸ ὁποῖον ἀναβρῦει δὲν εἶπε τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει, δὲν εἶπε τὸ ὁποῖον προσχύνεται, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἀναβρῦει, διὰ τῆς ἀναβρύσεως φανερώων εἰς ἡμᾶς τὴν ἀφθονίαν. Διότι ἐκεῖνα τῶν πηγαζόντων ὑδάτων συνηθίζουν νὰ ἀναβρῦσι καὶ νὰ ἐκρηδῶσιν ἀπὸ παντοῦ, ὅσα αἱ πηγαὶ δὲν δύναται νὰ κρατῶσιν εἰς τοὺς κόλπους των, ἀλλὰ, νικώμεναι ἀπὸ τὴν συγχρότητα τοῦ ρεύματος, τὰ ἀναβλύζουν πανταχόθεν. Θέλων λοιπὸν νὰ δεῖξῃ τοῦ νάματος τὴν δαψίλειαν εἶπε, τὸ ὁποῖον ἀναβρῦει, ὅχι τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει. Θέλεις τώρα νὰ καταλάβῃς καὶ τὴν φύσιν αὐτῆς;

Κατάλαβέ τὴν ἀπὸ τὸ τέλος εἰς τὸ ὁποῖον χρησιμεύει. Διότι δὲν εἶναι χρησίμη εἰς τὴν ζωὴν τὴν παρούσαν, ἀλλ' εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ὅθεν ἄς διατριβώμεν εἰς τὸν παράδεισον τοῦτον, ἄς καθήμεθα σιμὰ τῆς πηγῆς, διὰ νὰ μὴ πάθωμεν ὅ,τι ἔπαθεν ὁ Ἀδάμ, καὶ ἐκπέσωμεν ἀπὸ τὸν παράδεισον, διὰ νὰ μὴ δεχθώμεν συμβουλὴν ὀλεθρίαν, διὰ νὰ μὴ παρασυρθώμεν διὰ τῆς ἀπάτης τοῦ διαβόλου. Ἄς μένομεν ἐντός, διότι ἡ ἀπ' ἐδῶ ἀσφάλεια εἶναι πολλή, ἂν μένωμεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Γραφῶν τούτων.

Διότι, ὡς οἱ καθήμενοι σιμὰ εἰς πηγὴν, καὶ ἀπολαύοντες τὸν δροσερὸν ἐκεῖνον ἀέρα, καὶ εἰς καιρὸν καύσωνος βρέχοντες συχνὰ τὸ πρόσωπον, ἐκβάλλουν μὲ τὰ ὕδατα τὴν ζέστην, καί, διὰ τὴν δίψαν τοὺς ἐνοχλῇ, ἱατρικῶς εὐκόλως τὸ πάθος λαμβάνοντες τὴν θεραπείαν ἀπὸ τὴν σιμὰ πηγὴν, οὕτω καὶ ὁ πλησίον αὐτοῦ ἔχων τὴν πηγὴν τῶν Θεῶν Γραφῶν, καὶ ἂν ἴδῃ φλόγαν ἀτόπου ἐπιθυμίας νὰ τὸν ἐνοχλῇ, καταβρέχων τὴν ψυχὴν μὲ τὰ ὕδατα ἐκεῖνα, σβύνει τὴν φλόγα εὐκόλως καὶ ἐὰν ὀργὴ διακαῆς τὸν ἐνοχλεῖ, ἀναβράζουσα τὴν καρδίαν, ὡς λέβητα ὑποκαί-

όμενον, ὀλίγον τι ἀπὸ τὰ ὕδατα ἐπιπτάζει, καὶ καταστέλλει εὐθὺς τοῦ πάθους τὴν ἀναισθησίαν καὶ ἀπ' ὅλους δὲ τοὺς πονηροὺς διαλογισμοὺς, ὡς ἀπὸ τὸ μέσον φλογός, ὀρπάζει τὴν ψυχὴν ἢ τῶν Θεῶν Γραφῶν ἀνάγνωσις.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ἡμέρα Ἐθνικῆς ἐξάρσεως καὶ μεγαλείου. Ἡμέρα ἀνάτασσεως καὶ παλλαϊκοῦ συναγεροῦ. Ἡμέρα, ἣτις φέρει εἰς τὴν μνήμην καὶ τὴν ψυχὴν τῶν Ἑλλήνων τὰς ὁραιοτέρας στιγμὰς τῆς αἱματηρᾶς νεο-ελληνικῆς ἱστορίας.

Ὁ Ἄγων ὅμως τοῦ 40, καὶ οἱ συνεχεῖς καὶ ἀδιάλειπτοι ἀγῶνες μέχρι σήμερον ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους ἔχουν περιεχόμενον συγκεκριμένον καὶ ἀπτόν. Ὅ,τι ὀνομάζομεν ἐλευθερίαν, ἀνεξίτητο καί, ὁλοκλήρως τῶν ἐθνικῶν ἐπιθυμιῶν, αὐτὸ εἶναι τὸ περιεχόμενον τῶν μεγάλων ἐπετείων τοῦ ἔθνους.

Κατὰ τὸν τραγικώτερον ὅμως τρόπον ὁ ἑλληνικὸς ὁρθόδοξος πληθυσμός, ὁ πληθυσμός ὅστις τότε ἠγωνίσθη εἰς τὰ κακοτράχαλα Ἀλβανικὰ βουνά, ὀδυνᾶται καὶ σφαδάζει κάτω ἀπὸ μίαν στυγνὴν θρησκευτικὴν ἀνελευθερίαν.

Πιστεύομεν ὅμως ὅτι αὐτὸ θὰ εἶναι προσωρινόν. Τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος τοῦ 40 δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν συνέχισιν αὐτῆς τῆς προσβολῆς. Διότι ἀκριβῶς διὰ τὰς θυσίας τοῦ 40 ὁ διαωγμός μας εἶναι προσβολὴ καὶ ἀναίρεσις.

Ἔτσι ἄλλωστε θὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ ἡ μελλοντικὴ ἐνότης τοῦ ἔθνους εἰς τὴν ἱστορίαν πού ἔρχεται: μὲ τὴν ἰσοτιμίαν πάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν.

ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟΣ ΠΡΑΞΙΣ

Ἡ τελευταία χειρονομία τῆς ὑπηρεσιακῆς κυβερνήσεως εἶναι πράγματι ἱστορικὴ. Παρέλαβε ἀνοικτοὺς ναοὺς καὶ τοὺς ἐσφράγισε: στοιχειώδεις ἐλευθερίας καὶ τὰς κατεκερμάτισε: ἐλαφρὰν αἰθρίαν καὶ συνεσώρευσε νέφη εἰς τὸν ἑλληνικὸν ὀρίζοντα. Βέβαια τὸ παράδειγμα τοῦ Ἡρωστράτους τὸ ἐμιμήθησαν κατὰ καιροὺς πολλοὶ ἐπίδοχοι φωτοσβέσται, δὲν ἐπεριμέναμεν ὅμως ὅτι μία ὑπηρεσιακὴ κυβέρνησις θὰ ἐφθανε εἰς τοιοῦτο βάθος παρανομίας.

Ὁ Ἑλληνικὸς ὅμως λαός μετὰ τὴν τοσαύτην καὶ τὴν τοιαύτην αἱματηρὰν ἐμπειρίαν δὲν πρόκειται ν' ἀνεχθῇ τοιαύτας προσβολὰς κατὰ τὴν θρησκευτικὴν τοῦ ἐλευθεριῶν.

Θὰ ἀγωνισθῇ νὰ καταλύσῃ τὴν βίαν, νὰ ἀνορθώσῃ τὸν ναὸν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας μας καὶ νὰ βάλλῃ τὴν Χώραν εἰς τὸν δρόμον τῆς ὁμαλῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ

Κύριε Διευθυντά.

Ἡ κρίσιμότης τῶν καιρῶν, ἡ ὁποία μᾶς πιέζει καταθλιπτικῶς καὶ μᾶς καταταρναεῖ ὁλοκλήρους μήνας καὶ ἔτη μὲ μίαν θανάσιμον ἐκκρεμότητα, μὲ ὑποχρεώνει αὐτὴν τὴν στιγμήν νὰ ἐκφράσω τὴν ἀφοσίωσίν μου καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πολλῶν ἄλλων ἀδελφῶν εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Τὸ διάχυτον πνεῦμα τοῦ παραρτήματός μας εἶναι: πειθαρχία καὶ συσπειρώσις περίξ τῆς πνευματικῆς μας ἡγεσίας. Νομίζω δὲ ὅτι τοιοῦτον δὲν εἶναι τυχαῖον γεγονός, ἔχον σχέσιν στενὴν μὲ τὸ ἰδικόν μας παράρτημα ἀλλὰ εὐρύτερα ἀπὸ τὴν μίαν γενικὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν πνευματικὴν ἡγεσίαν τοῦ ἀγῶνος.

Ἄν τυχόν, παρουσιάζονται μεμονωμένα διαφωνεῖν κρίνονται ὡς ἀσήμαντοι περιοριζόμεναι εἰς ὀλίγους ἀδιορθώτους ἀντιρρήσεις.

Συνεπῶς ὁ γνήσιος κόσμος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὑπῆρξε καὶ παραμένει συγκεντρωμένος εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ὀρθοδοξίας ἄνωθεν τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ὑψηλότερα κορυφή.

Μὲ ἀδελφικούς χαιρετισμούς

Δ. Κ. ἀδελφός τοῦ παραρτήματος Λαμίας

Σημ. «Φ. Ο.» Ἡ ἀνωτέρω ἐπιστολὴ καταφθάνει εἰς μίαν ἐπικαίρον στιγμήν. Ἡ σημασία της εὐρίσκεται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι μίᾳ ἀνώνυμος ἐπαρχιακὴ φωνὴ ἀδελφοῦ ἔρχεται νὰ τοῖσιν τὸ καθήκον ὧν μας καὶ τώρα καὶ πάντα εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐνότητος. Ἐνότης ἣτις θὰ ἔχει ἐνίαναν συμπαγὴ καὶ μονολιθικὴν ἐμφάνισιν τόσο ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν τοῦ ἀγῶνος μας.

Ὅταν θὰ συμβαίῃ τὸ ἀντίθετον, τότε θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἓνα συμπέρασμα: τὸ συμπέρασμα ὅτι αὐτοὶ ποὺ θὰ ὑψώνουν κραυγαλέας διαφωνίας, δὲν θὰ πιστεύουν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ θὰ προσπαθοῦν νὰ τὸν χειραγωγήσουν πρὸς τὰς κατευθύνσεις τῶν προσωπικῶν τρῶς ἐπιθυμῶν. Ὁ νοὼν νοεῖτω.

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ 1953

Τὰ ἡμερολόγια τοῦ ἐρχομένου ἔτους εἰς ἔκδοσιν τριχρῶμον καὶ καλαισθητικὴν, ἤρχισαν ἤδη ἐκτυπούμενα.

Παρακαλοῦμεν δὲ τὰ παραρτήματα ὅπως μᾶς ἀποστείλουν τὸν ἀριθμὸν τῆς παραγγελίας των, εἰς ἡμερολόγια τοίχου καὶ τσέπης, διὰ τὴν ἐγκαιρὸν ἀποστολὴν τούτων.

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Τὸ εὐγενές αὐτὸ ἰδακτικὸν τοῦ πατριωτισμοῦ ἀναβλαστάνει πάντοτε εἰς ψυχάς, ἀναγενημένας πνευματικῶς. Ὅπου ἡ Χριστιανικὴ Πίστις ἔχει καταυράσει τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας, ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλεται εἰς ἀνίστατον φρουρὸν τῆς πατρίδος. Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἀποδεικνύει ἡ Ἱστορία. Τὸ μεγάλο πατριωτικὸν ἔξαλμα τοῦ 1821, ὀφείλετο εἰς τὸν ζῆλον τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλοθρησκίου λαοῦ μας. Ἐπομένως ὁ πατριωτισμός δὲν ἐμφωλεῖται προνομιακῶς εἰς τὰ πολιτικὰ ἄνδρων, οὔτε περιφρουρεῖται ἀπὸ τὰ πολιτικὰ των προγράμματα. Μόνον ὁ λαὸς εἶναι πατριώτης καὶ μόνον τὰ στήθη του εἶναι ἀπρόσθητα ὄργανα τῆς εὐγενοῦς καὶ οὐρανομήρους αὐτῆς ἰδέας.

Ἀς τὸ ἔχομεν ὅπ' ὄψιν μας, ὥστε νὰ μὴ παρασυρῶμεν ἀπὸ πολιτικούς συναίσθηματισμοὺς καὶ χάριν αὐτῶν θυσιάσωμεν ἀφειδῶς, ὅτι δὲν πρέπει.

Η ΕΥΘΥΝΗ ΚΑΙ ΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

Θὰ πρέπει νὰ γίνῃ συνειδήσις ὧν μας, ὅτι τὸ συναισθηματὶκὸν τῆς εὐθύνης εἶναι ἡ βάση τῆς στοιχειώδους ἐντιμότητος ἀλλὰ καὶ περιφρουρήσις τῆς ἀρετῆς ἐνότητος μίᾳ κινήσεως. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀνωτέρω ἀξιωματοῦ αἱ ῥεταὶ αἱ Διοικήσεις καὶ ἐπομένως καὶ ἡ Διοίκησις τῆς ἡμετέρας κινήσεως, εὐθύνεται διὰ τὰς ὑποδείξεις, τὰς συστάσεις καὶ τὰς εἰσηγήσεις της τόσο πρὸς τοὺς ἡγέτας τοῦ Ἀγῶνος, ὅσον καὶ πρὸς τὸ πλῆρωμα τῶν ἀγωνιζομένων. Τὰ πληρώματα, ὁ ἀγωνιζόμενος λαός, εὐθύνεται διὰ τὴν διατήρησιν τῆς συνοχῆς, τῆς ἐνότητος, τῆς πειθαρχίας.

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐπιτυγχάνεται ἓνας σκοπός, μία Νίκη. Πρὸ παντός τὰ ἀνωτέρω ἐπιβάλλονται εἰς περιόδους μάχης, ἐφ' ὅσοι ἄλλωστε ὑπάρχει καιρὸς λογοδοσίας.

Ο ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΛΕΣΣΗΣ

Ἀνεγνώσαμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὸν ἀφορισμὸν τοῦ Ἐπισκόπου Ἐδέσσης κ. Διονυσίου ἐναντίον τῶν καλλιστείων. Συμφωνοῦμεν καὶ συγχαίρομεν τὸν Ἱεράρχην, διὰ τὴν ὑποθείσαν φωνὴν διαμαρτυρίας ἐναντίον τῆς ἐπισήμου αὐτῆς διαφθορᾶς. Νομίζομεν ὅμως ὅτι τὸ μέτρον αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῇ κατὰ ἓνα τρόπον γενικώτερον ἐν μέρους τῆς ἐπισήμου Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν κατὰλληλον στιγμήν. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξαπολυθῇ δόκιμος ἐκστρατεία, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν δύνασαι νὰ εἰσὶν ὅ,τι θέλεις: σωματέμπορος, κομμουνιστής, διεφθαρμένος, χιλιαστής, μόνον Παλααιομερολογίτης νὰ μὴ... εἶσαι !!

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν μετὰ τὴν θεραπείαν τῶν δέκα λεπρῶν καὶ τὴν εὐγνώμονα συμπεριφορὰν τοῦ ἐνὸς ἐξέφρασε τὴν λύπην του διὰ τὴν ἀχαριστίαν τῶν ἄλλων. Ἡ ἀχαριστία εἶναι τὸ ἀπαισιώτερον ἐγκλημα καὶ ἀποδεικνύει ὀλιβερὰν κατὰπτωσιν.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 38.—Ἀθήναι